

gjøre udmærket Gavn. Derom er der jo ikke Spør af Tvivl. Jeg synes derfor, at det er ligefrem oprørende, at man skal være forhindret fra at modtage en saadan Hjælp, eller at de Vedkommende skulle straffes, fordi de have ydet den. Altsaa jeg mener, at en Forandring i de nuværende Bestemmelser om Kvakksalveri er virkelig nødvendig. Jeg anerkjender Vægten af de Grunde, som den høitærede Justitsminister er fremkommet med, om at man maa tage Hensyn til, at vor hele Lægevirksomhed saavel som den hele Lægestatistik hviler paa Forudsætningen af, at der bliver brugt virkelige Læger, men jeg kan dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at dette jo dog i Virkeligheden ikke slaar til. § 9 af 10 Tilfælde af indtrufne Sygdomme bruges der jo ikke Læge, enten fordi man ikke anser Sagen for saa farlig, at det gjælder Liv og Død, eller hvad der vel oftest er Tilfældet, fordi man søger Hjælpen hos sine Nærmeste, og hvor man overhovedet lettest kan finde den, i Reglen hos Husfæller eller Naboe. En dygtig Waagekone er ofte en særdeles hjærkommen Hjælp i Tilfælde, hvor man enten ikke kan eller ikke vil sende Bud efter Lægen. Det maa jo heller ikke glemmes, at det ikke er et ringe Offer for en fattig Mand, som ikke vil ty til Fattigvæsenet, naar han skal tjøre en milelang Rejse frem og tilbage med Lægen og desuden betale Honorar. Det er ikke Enhver, der kan overkomme Sigt. Stjønt jeg altsaa i Meget kan godkjende, hvad den høitærede Justitsminister har udtalt, er jeg dog enig i, at der maa gjøres Noget for at afhjælpe den ubillige Strenghed, hvormed vor Lovgivning straffer den ikke sagkyndige og ikke lægevidenskabelig uddannede Hjælp under saadanne Tilfælde. For mit Vedkommende kan jeg derfor ikke Andet end støtte Lovforslaget, men ganske vist under Forudsætning af, at det bliver underkastet saadanne Forandringer, at det kan yde Betryggelse i de Retninger, den høitærede Minister iøvrigt har paaapeget.

Brandes: Efter hvad jeg nu hørte af de to ærede Talere, synes det at gaa med denne Sag, som det jo ikke meget hyppig gaar med Sager her i Thinget, at Folk dele sig efter Anskuelser og ikke efter Partier. Jeg hørte saaledes nu det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) træde op mod den ærede Minister, som han i større og vigtigere Sager pleier at følge, idet han med Hensyn til denne Sag forbeholdt sig en Handlingsfrihed, hvad han jo ellers ikke pleier at gøre her i Thinget, overfor Ministeriet. Hvad det foreliggende Forslag angaar, skal jeg sige, at jeg ligesom den ærede Minister

var meget forbavset over, at der ved første Behandling af denne Sag ikke reiste sig nogen Stemme fra Forslagsstillernes eller anden Side om det, og jeg kom da til at nære den Frygt, at man ude omkring skulde tro, at dette Forslag var et saadant, at hele Folkethinget ubetinget kunde give det sin Stemme. Det kunde man jo let tænke sig, naar en Sag, hvad vi ikke ere vant til her, uden videre gaar fra første til anden Behandling, uden at Noget tager Ordet derom. Man kunde saa let vente, at det var en Sag, der vilde gaa glat igjennem Thinget, fordi den havde den offentlige Mening at støtte sig til og var absolut klar, eller ogsaa fordi der var en saadan Enstemmighed tilstede om den, at man slet ikke behøvede at diskutere den. For at man nu ikke skal misforstaa min Stilling overfor Forslaget, ønsker jeg i Dag ved nogle korte Bemærkninger at tage Afstand fra Forslaget, som jeg paa ingen mulig Maade kan give min Stemme, allermindst saaledes, som det for Dieblisset er affattet. Jeg kan naturligvis ikke nu sige, om der ikke kunde gjøres forskjellige Forandringer i det, der kunde bevirke en anden Opfattelse fra min Side; det er jo muligt, men jeg har ikke hørt, at der er nogen Villighed tilstede i saa Henseende fra Forslagsstillernes Side; tværtimod, naar man ser hen til den Taushed, som herskede under første Behandling af Sagen, skulde man tro, at her var givet Noget, som Forslagsstillerne vilde staa paa og ikke gjerne vilde fravige, Noget, som de mente, at de i alle Tilfælde kunde gennemføre. Jeg finder det ikke nødvendigt for mig at komme dybt ind paa Sagen og ønsker det heller ikke. Vi have jo nogle Gange tidligere haft Anledning til at diskutere denne Sag, og i denne Debat har jeg ogsaa tilladt mig at tage Del. Det vilde ogsaa nu føre for vidt atter at optage denne Debat, man vilde da let komme til fra den ene eller den anden Side at fortælle lange Historier om kloge Mænd og kloge Koner, som jeg ikke tror bevises Noget som helst; i alt Fald kan der her i Thinget hverken føres noget Bevis for eller imod Sagen gjennem en saadan Debat, som jeg altsaa af disse specielle Grunde ikke skal gaa med til. Jeg samler mine Indvendinger i saa Ord. Den første Indvending, jeg gjør mod Forslaget, er den, at naar man, saaledes som det er flet i dette Forslag, hæver de bestaaende Indstrænkninger for Kvakksalveriet, kræfter man det ukyndige Publikums Net til at forsvares fra Statens Side. Jeg nærer ingen Tvivl om, at hvis man gjør dette Forslag til Lov, vil Kvakksalveriet gro op her i Landet efter en hidtil ukjendt